

Čtyři kamarádi a Remarque

Ladislav Kocka

m

ISBN 978-80-87622-29-2

Čtyři kamarádi a Remarque

Ladislav Kocka

groteska

Věnováno

Erichu Maria Remarqueovi
(1898 – 1970)

UPOZORNĚNÍ

Veškeré osoby i události obsažené v tomto díle jsou smyšlené. Jakékoliv podobnosti s reálným životem jsou čistě náhodné, vycházejí pouze z autorské fikce.

Prolog

Čtyři kamarádi: *Ota Willis*, *Jiří Syrůček*, *Petr Uzlík* a *Jan Rubík* milovali spisovatele Remarquea, zvlášť díky jeho knize *Tři kamarádi*. Vlastnili ji všichni, měli ji stokrát přežvýkanou, důležité pasáže barevně podtrhali, uměli je citovat i zpaměti. Občas je přepadaly černé myšlenky, že jeden z nich je v partě vlastně navíc, měli by být přece jenom tři, utěšovali se však myšlenkou o počtu mušketýrů v Dumasově díle, kterých v titulu byla také jen trojice, ve skutečnosti je ovšem doplňoval čtvrtý.

Kamarády svedla k sobě náhoda při studiu na fakultě žurnalistiky. Nablízko je držela snaha každého z nich dokázat druhým, že je skvělý, lépe řečeno nejlepší ze všech. Věčné soupeření je neopouštělo desetiletí. Výsledky hmotné i duchovní každý z nich měřil na jiných vahách, proto se nikdy nemohli shodnout. Magnet srovnávání je přitahoval i odpuzoval zároveň. Přitom každý z nich byl úplně jiný, prostě originál.

Ota Willis se do sametové revoluce v roce 1989 jmenoval Ota Lindauer. Teprve po převratu mu maminka prozradila překvapivé tajemství. Otec Lindauer byl v padesátých letech v diplomatických službách naší republiky v západní německé cizině. Při jednom z večírků se mamka velmi nuditla, zvlášť když její manžel řečnil o světlé budoucnosti socialistů v montérkách před kapitalisty s tlustými doutníky, proto se seznámila s americkým vojákem, s nímž po několika utajených stycích otěhotněla. Nerozumného plodu vášně se pokusila zbavit, snědla tučet bílých kříd, k večeři si

dopřávala rozdrčené hlavičky sirek, které později okořenila střelným prachem z nábojů, věnovaných jí americkým vojákem, jenž se netajil s tím, že si z ní jen vystřelil. K žádanému cíli nepomohly ani její časté skoky z kuchyňského stolu, jednou si vyzkoušela i krátký let a rychlý pád z pátého patra. Jenže už v Bibli se píše: Marnost nad marnost, nic než marnost, prostě embryonální Ota se držel dělohy zuby nehty, přál si zachovat svůj život, protože věděl, že světu přinese pozitivní věci. Není proto divu, že později měl Ota značně pošramocený vztah k slabšímu pohlaví, kompenzoval si jej častou a rychlou konzumací žen. Občas navštívil svého nevlastního bratra Bruce Willise v Los Angeles a pomáhal mu řešit jeho vztahové problémy s Demi Moore. Často se bavili o přáních, Ota snil o tom, že si koupí ostrov v Pacifiku, kam by přemístil svůj harém, o jehož rozsáhlosti mnohdy ztrácel přehled. Peníze se mu daří shromažďovat lopatou ze stávající činnosti v reklamní agentuře Záře, nicméně další pytle zlatáků mu tečou z takzvaných bokovek, jako například z přitažlivého nakladatelství lehkého pánského čtení, dále ze světově známé modelingové agentury, jejímž mimofinančním bonusem byl přisun stále voňavých buchtíček, zapomenout by se nemělo na dvě úspěšné televizní show akce: Miss mokrá halenka a Miss monokini. Ve volnu se věnuje jednak maratónskému běhu, život je podle něj úprk na dlouhou trať, jednak bojovému umění krav maga, život je boj, tvrdil.

Jiří Syrůček se zjevil v rodině železničářů díky nerozumným kosmickým silám. Otec i matka pracovali na dráze jako průvodčí. Počali ho v nočním vagonu, když se chtěli před zimou zahřát vlastními těly. Spojila je v podstatě náhoda, trhnutí výhybky na významné železniční křižovatce ve Vše-

tatech, mezi dvěma tratěmi: České severní a Severozápadní. Jiřímu hned jako novorozenci rodiče otevřeně řekli, že jej řadí mezi děti nechtěné, načež on spustil jekot o síle osmé Richterovy stupnice, a tak ho museli přemístit k babičce a dědečkovi, kteří byli hluší a kde vyrůstal především pod pevnou rukou nekompromisní stařenky až do své puberty. Není se proto čemu divit, že ke svým rodičům Jiří nenašel vztah, oběma dokonce pokaždé vykal! Babička s rodiči ho přinutili vystudovat průmyslovou školu strojní, později jej dovezli na žurnalistickou fakultu, řkouce, že slovy nemůže nikomu a ničemu ublížit. Po absolutoriu, už toliko rodiče, babička byla zpopelněna, ho dovezli do časopisu Technologický týdeník, doufaje, že se tam promění v železného muže, který se dokáže postarat sám o sebe. Ubíhajícími léty se místo kovu Jiří proměňoval spíše v piliny. Kdesi v podzemí vlakového nádraží v centru Prahy přičichl k esoterickým vědám, našel si svého guru Bodlinku. V dalších letech přežíval jenom díky jeho silným pomocným rukám, do nichž pravidelně vkládal papírové bankovky. Když Jiřího jednou guru Bodlinka našlehal tunou pozitivní energie, cítil se jako předávkovaný králík, který zvládne cokoliv, proto v záchvatu osvícení před vysokou školu ekonomickou polapil do volných citových sítí studentskou rybku Johanu. Ta omylem nabyla dojmu, že by se Jiří mohl stát vyvoleným mužem, alespoň tak se na ni snažil vždy působit, a že se přikloní k víře Ježíše Krista, kterému byl podobný, a to hlavně kvůli své výšce a bradě, jako bonus ještě kdesi v dálce slyšela znít zvonky slávy. V nesmyslném oblouzení si s sebou nechala dělat, co Jiří chtěl, a ten jako správný králík skákal na ni do doby, než ji předal geny. Krátce po vynucené svatbě se narodila Dominika. Od té doby žijí spolu, nechtějí však trpět až do smrti, život je krátký, Jiří potřebuje pro inspiraci ženy jako múzy, a proto Johana často pění a volá advokátům žádosti o rozvod.

Petr Uzlík se narodil do spořádané rodiny učitele a úřednice, v níž všechno mělo svůj smysl i řád. Od útlého dětství do Petra rodiče hrnuli znalosti buldozerem, řídíce se Bace novou filozofií: Vědění je moc. V Petrovi tak vypěstovali absolutní paměť na informace, takže se studiem neměl nikdy problémy. Znalosti vedly, myšlení kulhalo, to však nikomu nevadilo. Petr vystudoval několik středních i vysokých škol, včetně žurnalistiky. Po letech nakonec podlehl kouzlu počítačové technologie, obor zvládl na elektrotechnické fakultě. Ke vstupu do života se nedokázal odhodlat, rodiče ho museli vyhodit z domu, skončil v garsonce po babičce. Až jednou se na Petra usmálo štěstí, kterému pomohl Ota. Ostatně kdo jiný, byl to pokaždé On, kdo stál v pozadí jako šedá eminence za všemi nejdůležitějšími událostmi života tří kamarádů. Doporučil ho jako grafika do pánského časopisu *Playman*. Otovi americký vydavatel přirozeně vyhovoval, vždyť jeho skrytým cílem bylo prosadit v Česku mnohoženství, oživit myšlenku harémů. Petr trochu pokulhával, lákala ho sice sexuální nespoutanost, svoboda, uvolněnost, exotika, brzdou se mu ale staly jeho těžké vzpomínky z dětství, díky nimž měl pošramocený vztah se ženami. V pěti letech si s jeho bimbasem hrála osmnáctiletá teta, neviděl to tehdy jako zlo, cucal její ňadra jako zmrzlinu a uvnitř těla v něm rostl sladký pocit, hrozil, že jej roztrhne, protože neměl kudy vytrysknout. Druhým olověným zážitkem se pro něj stalo zbavení panictví ve čtrnácti letech, o něž se ochotně postarala opět teta, která už měla za sebou porody tří dětí, řekla mu: Na starém kole se nejlíp naučíš jezdit. Rodičům o svých zážitcích nic neřekl, jako zbytek po prvních nepřipravených rozkoších v něm zůstal zaseknutý strach z ženských klínů. V *Playmanu* ale hrozilo, že pravda o jeho vztahu k ženám vypluje na povrch, protože základní povinností každého

pracovníka bylo podle vydavatele mít alespoň tři milenky. Někdy mu pomohli rodiče, otec půjčil některou z mladších učitelek, matka k němu vyslala své kamarádky z kanceláře coby jeho přítelkyně. Jednou klesl dokonce tak hluboko, že musel za milenky vydávat dvě příbuzné pokročilejšího věku. Naštěstí nikdo jeho falešné společnice neodhalil. Rady v časopise, který graficky upravoval, četl se vši vážností, přesto se mu z nich nepodařilo odkoukat, jak působit na druhé pohlaví, specialistou na vstříkovací soustavu do ženské části populace se nestal. Proto se raději se vši vážností věnoval ovládání a oživování mobilních telefonů a počítačů, a to blízkých i vzdálených. Vše zvládá geniálně, řadí se k nejlepším hackerům světa.

Jan Rubik pocházel z poctivé slovensko maďarské rodiny. Rodiče dělali jen dojiče krav, kvůli svému alkoholismu. Nadřízené kritizovali tím, že jim do očí říkali pravdu, proto byli nuceni měnit bydliště i zaměstnání každý půlrok. Při hlasitém hlášení povolání otce a matky před celou třídou se Rubik pokaždé styděl, spolužáci totiž vždy reagovali výsměchem, naznačovali tahání cecíků. Teprve když povyroste, profesi rodičů pojmenovával jako ošetřovatelé skotu. Ani to však nepomohlo, po celou přestávku mu žáci bučeli do uší. Nakonec své blízké schoval do názvu zemědělských dělníků, a žáci kupodivu zareagovali pozitivně. Dělnická třída vládne republice, všude to hlásali v rozhlase i televizi a psali v novinách, takže si zaslouží úctu. Rubik překvapoval spolužáky svým objektivním myšlením, například na přelomu šedesátých a sedmdesátých let minulého století jim předvedl ze dřeva vyrobenou krychlovou kostku složenou z různobarevných dílků. Smyslem mechanického hlavolamu bylo umístit kostky stejné barvy vždy na jednu stěnu krychle. Spolužáci si nechtěli lámat hlavy, navíc ničemu nerozuměli, ať kmitali

kostičkami kamkoliv, k požadovanému cíli nebylo možné se dostat, což záhy pochopili, a proto mu objev hned příští den do krve otloukli o hlavu. Trosky hlavolamu si s sebou Jan vzal na prázdniny k dědovi a babičce na Slovensko, kde jej předvedl bratranci z otcovy strany Ernő Rubikovi, který promoval na Technické univerzitě v Budapešti, tudíž všemu rozuměl. Rovněž Ernő se Janovi vysmál do sytosti, přesto si kostky odnesl. Jaký div, že během několika let obchody, školy, úřady, dopravní prostředky i ulice celého světa obsadila Rubikova kostka. Když rodičům vyprávěl svůj zážitek, objev kostky mu sice neuznali, nicméně se jednoznačně shodli, že Jan je manuálně zručný a hodí se na řemeslo. Chodil do učiliště zakončeného maturitou, odkud si odnesl trauma při výrobě klíče: vykouzlil první klíč, který nejdřív nešel zasunout do zámku, druhým zase nešlo zamykat, nato třetí klíč sice dovedl zamykat, ale zámek nedokázal otevřít. Byla to složitá doba, proto se Jan Rubik rozhodl stát spisovatelem. Schůdnou a jedinou cestou se mu tehdy jevila fakulta žurnalistiky. U přijímacích zkoušek pohořel, nicméně aby pedagogický sbor trochu zkalil elitní socialistickou vodu, na školu ho přijali, a tak se díky tomuto vstřícnému kroku mezi protekční studenty dostal jako jediný zástupce vládnoucí dělnické třídy. Během studií se sblížil s kamarády, hlavně s Otou, který ho vždy potřeboval k vypracování seminárních prací. Ten mu na oplátku občas věnoval několik drobků ze své sexuální postele. Tehdy se seznámil i se svojí nastávající manželkou Ivanou, která mu povila jedno dítě, Jana, z povinnosti. Rubik spatřoval smysl své existence v tom, moci učinit všechny své blízké šťastnými. Kdesi v koutku duše mu plápolalo jediné nevyplněné přání, prahnul po návštěvě Austrálie, uvedený kontinent považoval za obývaný jenom radostnými lidmi.

Čtyři kamarádi: *Ota Willis, Jiří Syrůček, Petr Uzlík a Jan Rubik* procházeli životem jako po pupeční šňůře natažené nad propastí. Mnohdy si to nechtěli přiznat, přesto – stěžejním poutajícím lanem se pro ně stával Ota, který vždy všem vytrhával trn z paty nezaměstnanosti. Nedávno to byl právě on, kdo je přitáhl k sobě, jedině díky němu teď všichni působí v reklamní agentuře Záře, dceřiné firmě německé společnosti Glanz. Agentura má jiskru, hrozí jí však zhasnutí, jak kamarádům dá Ota brzy najevo. Bude se snažit všem tvrdě pustit tvořivou žilou.

Ota Willis

Zasedací místnost při *pondělní* poradě zaměstnanců reklamní agentury Záře, dceřině firmy německé společnosti Glanz, praskala jako kokosový ořech těsný ve švech. Ne že by tam bylo tolik lidí, ale jejich veliká osobnostní ega tlačila na zdi takovou silou, až padala omítka na chodník před budovu.

Účast všech byla povinná. Když ředitel firmy Ota Willis v pátek minulého týdne každého zvlášť zval, tvářil se vážně, a tak všichni pochopili, že výmluva na víkendovou kocovinu před ním tentokrát neobstojí. Cenil zuby, vrčel a překousl patnáct nepíšících propisovacích tužek. Modrá pěna táhnoucí se mu z úst přesvědčila o vážnosti situace i ty největší zarputilce.

Ota stál před podřízenými a chtělo se mu plakat. Nikdo ho ale na žádnou slabost nenachytil, vždyť přece úspěšně zvládl maratón, zneškodnil každého stylem krav maga. Jeho nejniternější tajemství nikdo nesměl objevit: Uvnitř trpěl, navenek svítil. Do svého deníku již ve čtvrté třídě napsal: Život je boj! Po vysoké škole do poznámek připsal: Co chci, to si vezmu.

„Jsem, promiňte, jsme pod tlakem,“ spustil pomalu Ota, hned pak ale zařadil rychlost. „Krise do nás zasekává drápy, ubývají nám zakázky, nerad bych vykvrácel, tedy – opravdu bych smutnil, kdybychom se potopili.“ Jejich agentura prý dostala jedinečnou šanci. Mají připravit excelentní slogan pro veletrh Pohřebních služeb v Mnichově.

„Mnichov? To je zrada! Ano, pamatujeme si to z hodin dějepisu – Mnichovská zrada,“ namítají někteří.

„Klid, přátelé, nechme minulost spát, nevytahujte na mne

pistole hysterické historie. Opravdu, jde o úžasnou zakázku, odměna pro agenturu se pohybuje v sedmimístném čísle v eurech! Pamatujte si, ne v korunách, nýbrž v eurech! Odměna pro úspěšného autora bude šestimístná, opět zdůrazňuji – v eurech, ale nápad musí být bombou!“

Najednou se probudili i ti nejotrlejší ospalci, jako by je někdo pokropil živou vodou plnou mincí, stříhali jedním okem a mrkali druhým uchem. „Kdyby firmě na účet přibyl jeden milion eur, to by při dnešních kurzech překračovalo dvacet sedm milionů korun, jako firma bychom byli za vodou!“ pokračuje Ota. „Na každého je pamatováno bohatými prémie! Stačí objevit jediný křiklavý kouzelný slogan.“

Jak ten líný dobytek správně motivovat? ptal se Ota sám sebe. Byl přece suverén, génius moci a řeči. Přesto cítil, že v posledních týdnech zeslábl, připadal si jako moucha v zimě, a proto by nejspíš měl pokračovat jen direktivně. „Ve středu v poledne budu mít na svém stole od každého z vás zalepenou obálku nejméně s jedním geniálním sloganem. Jasně?!“

Ota nikdy přímo nevyhrožoval, teď si ale všichni uvědomili, že jim opravdu teče do bot. Někteří po chvíli skutečně našlápli v botách minerální vodu. I přes hrozící rýmičku se nikdo kapalinu neodvážil vylít, natož vypít.

„Do německého ústředí posílám návrhy ve čtvrtek. S výsledky individuálního brainstormingu i názorem či rozhodnutím vedení vás seznámím v pátek.“ Nato Ota lišácky mrkl. „Věřím, že moje sobotní oslava mých abrahámovin na mém hotelu Rampouch v mých Krušných horách bude pro všechny pozvané zasloužená. Nepochybují, že všechno zvládneme.“

Ota se za chvíli obrátil do pravého rohu místnosti. Většinou přítomných si teprve až teď všimla nevýrazného

vysokého muže, stojícího tam jako socha. Odhadovali, že by mu mohlo být kolem šedesáti let. Vynikal zastaralým účesem, krátce zastřižené vlasy, natažené dozadu a lesknoucí se pomádou, dělila pěšinka. Co nikdo nepřehlédl, do dálky mu svítily ze smrtelně bledé tváře nezvykle velké černé oči.

„To je pan Erik Kramer, zástupce naší německé mateřské společnosti,“ dodal na vysvětlenou Ota. Po chvílce váhání se tiše zeptal. „Pane Kramere, budete chtít promluvit k našim zaměstnancům?“

Erik Kramer se ani nepohnul, tvářil se neutrálně, až mrtvě, jak spadané listí. Potom jakoby se zpožděním se trochu rozsvítil, hýbl rukou lehce před tělem. Vyklopýtalo z něj několik vět upozorňujících na složitost doby, závěrečná slova vyřkl až příliš hlasitě. *„To je ta bída – dřív člověk zvolna klesal ke dnu, ale vždycky ještě byla možnost se vyvíhnout – ale dnes se za každou výpověď šklebí propast věčné nezaměstnanosti.“* Po tomto zdánlivém varování se odmlčel.

Ota rychle přešlápl z nohy na nohu, chvílku počkal, musel si být jistý, že Kramer opravdu řekl vše, co chtěl i nechťel, pak pokřižoval auditorium a prohlásil, že není všem světlým dnům konec. Aby zastavil hráz dotazům, raději položil otázku předem. „Chce se někdo na něco zeptat?“ Většinou raději diktoval, než by diskutoval, ale Kramer mu svou přítomností svazoval ruce. Ota přesně nevěděl, co se z Němce vyklube, a proto nehodlal ohrožovat svoji pozici.

Neklidné ticho ovládlo zasedací místnost, od podlahy přes zdi až po strop. Přítomní se ošivali po všech částech těla, jako kdyby je přepadlo hejno blech, ale nikdo z nich nenašel odvahu vypustit jakékoliv rozhodné slovo.

Všechny šokoval Petr Uzlík, který se nečekaně zvedl. Nikdo nepamatoval, že by se on k něčemu kdy vyjadřoval. Oči spolupracovníků ho propalovaly otazníky. Petr nasadil

krunýř ohnivzdornosti a pronesl jedinou krátkou větu: „Není čas na gesta.“

Po nekonečné minutě ticha, kdy všichni čekali, co bude následovat, Ota kývl hlavou: „Ano, souhlasím.“

Vtom okamžiku se ve dveřích zasedačky zjevila dlouhovlasá Otova asistentka Veronika s tácem, na němž vynikaly rakvičky se šlehačkou v průhledných ozdobných krabičkách. Začala je všem přítomným rozdávat.

Ota překvapením zalpal hladově po dechu, dlaně namířil k tácu, jako by dorty hodlal nahrnout k sobě. Když i jemu Veronika nabídla rakvičku, příškrceným šepetem ji vyděsil. „Tohle jsme si nedomluvili, Verčo! Firma se finančně škrtí a ty takto rozhazuješ?! Strhnu ti to z platu, a z těch peněz tě nechám ostříhat dohola!“ Ota by potřeboval odletět do věčné a nekonečně bohaté finanční říše, kde by se nemusel každý měsíc těžce strachovat o peníze, ještě několik let totiž musí splácet hypotéku na svoji extravagantní vilu.

„Já to myslela dobře,“ hodlá se rozbrečet Veronika. „Chtěla jsem jen lidi motivovat.“

Já ji snad ty dorty nacpu do chřtánu, nebo níž, dopředu či dozadu! rozhořel se Ota. Nicméně představa ostříhané hlavy Veroniky ho příjemně nažhavila, a to nejen v hlavě, ale i v kalhotách. Obrátil se s úsměvem anděla k zaměstnancům a prohlásil: „Děkuji Veronice za zajímavý motivační podnět, nepochybuji, že přispěje k nastartování vaší kreativity. Nicméně, jak řekl Petr: Není čas na gesta, takže se rozejdeme a vrhneme do plnění úkolu. Nezapomeňte: Život je boj.“

Zasedací místnost se bleskově vypustila, jak rybník s bojácnými vánočními kapry.

Ota prosmejčil pohledem celou místnost, zhluboka se nadechl, zprudka vydechl, několikrát dechové cvičení opakoval, pak potichu zvolal: „Jdi na to!“

Chodba firmy potemněla a zela prázdnotou, zaměstnanci se poukřivali ve svých kancelářích a báli se vystrčit třeba jen bradu. Vzali má slova vážně! zaradoval se Ota. Přísnost musí být! Sem tam se bleskově mihnul stín u automatu na kávu, po krátkém zavrčení přístroje se vzápětí bytost vypařila a ve vzduchu po ní zůstala pouze lahodná vůně nápoje.

Erik Kramer se pohyboval po firmě, v kancelářích se zjevoval a mizel jako duch. Objevoval se nečekaně a náhle, a to všude. Zaměstnanci se ovšem brzy dovědli, že to nedělá z důvodů, aby jim škodil, takže na něj nemluvili, a on většinou jen zíral, občas něco chytrého prohodil, čímž se mezi všemi rodila harmonická symbióza.

Ota se rozhodl povzbudit nejbližší kamarády, protože věděl, že jestli má někdo firmu zachránit vytvořením vítězného sloganu, budou to právě oni.

V rohu největší kanceláře, kterou obývali především Petr a Jan, se v koutku na židli krčil Jiří. Hodlal se zrovna tak zvaně hodit do stavu alfa, aby mohl meditovat, proto upínal zarytě pohled na popraskanou zeď. Ještě dřív, než se mu podařilo ulétnout do změněného stavu vědomí, stáhl ho Ota na zem.

„Jirko, ty máš schopnosti vidět jiné reality, máš dar dívat se do jiných dimenzí, to jsou jako paralelní světy...“ vtíral se nenápadně Ota. „Mohl bys zkusit kyvadlo... Jen tak pro jistotu, jestli úkol zvládneme, nebo ne?“

Jiří nasadil tvář zlechtaného mučedníka.

„Příliš moc bereš, málo dáváš,“ říká Ota k Jirkovi. „Myslíš si, že ty nejsi OK, ostatní nejsou OK. To, že jsi externista, neznamená, že se tě naše existenční problémy netýkají a že si budeš plout na palubě první třídy bez zodpovědnosti. Paušálně ti měsíčně platíme dost vysokou částku, nebo ne?!“ zaútočil náhle Ota.

Bez dalšího vyzvání Jiří z kapsy džín vytáhl siderické kyvad-

lo. Šlo o jeho zlatý snubní prsten zavěšený na stříbrném řetízku. Přivřel oči, zavrtal se vnitřním zrakem do sebe, pak podržel kyvadlo dlouze v dlaní. Něco si šeptal, snad se modlil. Uchopil konec řetízku palcem a ukazováčkem, loket opřel o stůl, pak kyvadlo rozpochyboval, nahoru a dolů, následně do stran. Potom v duchu oslovil vyšší mocnosti.

„Tak dělej!“ posmíval se Petr, který Jirku pozoroval schovaný za monitorem.

„Bud' zticha!“ zasyčel jasnovidec Jiří. „Kdybych nedodržel správný postup, mohl bych nejenže dostat nepravdivé výsledky, ale přivodit i nenadálé neštěstí. Včera mi zničehonic u kamarádky začal hořet závěs, přitom v širém okolí nebyla jediná svíčka, cigareta, prostě nic hořícího, a minulý týden, když do mě šťouchla manželka, popadaly nám v obýváku všechny obrazy.“

Petr vyprskl na monitor, Ota a Honza však Jirkovo počínání sledovali se zaujetím.

Po pěti minutách Jiří hlasitě vydechl. „Můžeš být klidný, slogan bude nalezen, eura poputují v plné výši k nám.“

„Výborně,“ Ota si trochu povyskočil, v očích mu zaplála jistota, ještě se nestalo, že by se Jirka ve svých předpovědích zmýlil. Někdy sice výsledky přišly později, jindy zase nečekaně z jiné světové strany, ale co bylo důležité, pokaždé se vyplnily.

„Hele, Oto, něco za něco,“ vzepjal se najednou Jiří k prosbě. Potřebuje sehnat z televize Hvězda dramaturga Václava Vrbu. „Pomoz mi. Ty se s ním znáš. Mám v kupě scénář na celovečerní dokument s názvem – Praha, magický střed Světa. Průvodce po Matičce bude dělat Michaela. Moje Michaela.“

Ota si projel rukama skrz prořídlé krátké vlasy. Hodil okem do kouta, krucinál, Jirka a jeho dokumentární filmy! A ještě do toho zatahuje krasavici Míšu! Potřebuji takovéhle kom-

plikace?! Zamyslel se. „Víš co, Jirko,“ rozjíždí nenápadně právě vyklíčenou myšlenku, „jak jsi řekl: něco za něco. Zítra už tu nebude Veronika, promění se v plešatou asistentku, její místo se uvolní, takže...“ Nedořečeností si vychutnával svůj úder: „Co kdyby na její místo nastoupila tvoje dcera Dominika? Má přece volno.“

Jiří nejdřív zamrzl, pak se roztočil jako káča, chvíli mu trvalo, než se zastavil čelem k Otovi. Dusil se, zrudl, zmodral, nikoho ani ve snu nenapadlo podat mu pomocný dech. Rozběhl se po místnosti a mával rukama jako dravec. „Já tě znám, Oto, ty ji zneužiješ hned dopoledne! – Vždyť ty vojeđeš každou sukni...“ Hlas mu sice poklesl do kolen, ale prozrazoval falešný náběh k pláči.

Ota zakmítal ukazováčkem. „Nezapomeň... pamatuj... ve hře je Michaela, tvoje Michaela...“

Kouzelný šém z Golemovy hlavy by neuklidnil Jiřího rychleji. Zaklonil čelo, pohled zvedl ke stropu, zavřel oči a roztřásl se představami, co všechno bude moci s Michaelou při i po natáčení prožívat. „Slib mi, co – přísahej, že se jí ani nedotkneš.“ Bylo zřejmé, že Jiří chce dohrát hru starostlivého otce do konce. „Nezapomeň, je věřící, pobožná, chodí do kostela. A ještě je panna!“

„Fuj,“ zašklebil se Ota, „s pannami je hrozně moc práce. Copak já, zanedlouho padesátiletý kmet, mám čas někoho sexuálně zaučovat? Klidně ti odpřísáhnou, že se jí ani nedotknu.“

Jiří pozorně mapoval Otovu tvář, s výsledkem byl víc než spokojen. Ota se v duchu pousmál, velmi dobře věděl, proč podobný slib mohl ze sebe tak lehce vypustit. Jeho tajemství se ale nikdo nesmí dozvědět! „Domluveni?!“ a oba si plácli. „Do čtvrtka tě Vrbovi naservírují v televizi.“

Po úspěšném vyjednávání se Jiří vytratil z kanceláře. Určitě letí za svojí lehkonožou múzou Michaelou! Ota neměl čas

na delší úvahy, hned se vrhl na Jana Rubika. Ten ťukal pravou rukou něco do počítače, levou čmáral rozsáhlé poznámky do bloku, přitom ještě tiše mluvil do mobilu opřenému ramenem o hlavu.

„Honzo,“ šeptem ho vyrušil Ota. „Potřeboval bych, abys hlavně ty mákl. Příliš moc dáváš, málo bereš. Myslíš si, že nejsi OK, ostatní jsou OK. Přesto nepochybuji o tom, že jsi z nás nejlepší, ty na to doopravdy máš, takže jsi moje nejdůležitější záchrana, či pojistka.“

„Zajistím,“ odpověděl Jan, a dál klidně krmil myšlenkami počítač, blok i mobil.

„Na čem vůbec tak intenzivně děláš?“ neodolal Ota otázce.

Jan drmolí: „Na počítači tvořím reklamu pro podnik vyrábějící gumové panenky pro děvčátka. Do bloku si píšu poznámky ke komunikační strategii nedaleké nemocnice, chtějí vylepšit vztah s veřejností, umírá jim tam moc lidí. Nezvyklým se jeví, že kampaň připravuji s patoložkou. Jmenuje se Jana Veselá, je to chytrá a bojovná ženská, akorát má furt studené ruce, pořád pitvá nebožtíky tahané z chladničky. Přes mobil mluvím s tchýní, dostávám pokyny, kam mám zajít kosit trávu coby vhodné krmivo pro její králíky.“

„Jak to všechno stihneš?“ žasne Ota.

„Ztěžka. Nahodím vyšší výkonnostní mód a ono se to poddá. Člověk a jeho tělo si zvyknou skoro na všechno. Mnohdy i na šibenici.“

Ota mávne rozpačitě rukou. Potom se obrací na Petra Uzlíka: „Hele, ty se neschovávej!“

Informační mág se snažil splynout s monitorem, ale po chvíli, když se přesvědčil, že ho obrazovka vsákla jen napůl, tak to vzdal. Vykukovala mu jenom hlava.

„Petře, znám tvoje silné stránky: Nic nebereš, nic nedáváš.“

Podle tebe jsi ty OK, ostatní nejsou OK. Doporučuju: projedmi weby světa, a to v čase od mamutí minulosti do stagnující současnosti a zkus vyšpiónit vhodný nápad.“ Po chvilce dodává: „Nezapomeň, že ti na dnešek nabízím u sebe dlouho slibované překvapení, to už je pořádná motivace!“

„Tvoje vyjádření není sice přísně exaktní, nicméně pochopil jsem jej, respektuji a ponořím se do toho. Vyluxuju nejen celý internet, ale i knihy, noviny, časopisy. Však já něco objevím! Zvláště kvůli tomu večeru...“ promluvila Petrova hlava, která vzápětí zmizela zase za monitorem. Vypadalo to ovšem tak, jako by si ho obrazovka v sobě rozpustila.

Ota si vesele mlaskl, věděl, že popostrčil nejdůležitější personální figury firmy správným směrem, tudíž nepochyboval, že se dočká úspěšného konce. Ostatně siderické kyvadlo se vyslovilo jasně. Život je o rovnováze. Směřuji k ní každým výdechem. Myslím si, že já jsem OK, ostatní jsou OK. Proto jsem tam, kde jsem, proto všechno zvládnu. Není třeba se ničeho bát!

„Jen si nic nepřipouštět,“ radil mu Erik Kramer. *„Co si připustíš, to si chceš udržet. A udržet si nemůžeš nic.“*

V předpokoji své kanceláře Ota nezapomněl podrbat dlouhé blondáté vlasy Veroniky. „Zítra nastoupíš s plešatou hlavou, pak odpochoď. Hm, takže dneska můžeš odejít dřív, ať stihneš kadeřnici.“

„Myslela jsem, že si děláš legraci,“ namítá asistentka.

„Veroniko, trest je třeba přijmout, ať už je jakýkoliv. Navíc – o vlasech já nežertuju. To bys měla vědět,“ a Ota si prohrábne řídkou hlavu s vysokým čelem.

Do obličeje Veroniky se vryla stará kůra stromu. Ota cítil, jak uvnitř soptí, dobře ji znal, po všech stránkách.

„Jak oslavíme vaše narozeniny, pane řediteli?“ Veronika přisedlala na formální notu.

„Vaším zkrácením vlasů na ježka.“

„Pak bych vás ale mohla píchat,“ namítla.

„Aspoň jednou bys to oddřela za mne,“ triumfoval Ota.

Po chvílce přemítání na ni zamrkal a vesele jí sdělil, že odchází do terénu. Veronika byla už dávno vševědoucí, ztratila iluze a přesně věděla, že za terénem se neskrývá golfový green s obtloustými manažery, nýbrž postelové hrátky s frontou milenek.

Ota se nikdy nevytahoval, toliko výjimečně, třeba když jedl italskou zmrzlinu. Ve vztazích s druhým pohlavím to ze všech kamarádů dotáhl nejdál, žádná žena či dívka mu neodolala, odvážně to vždy prohlašoval, a kupodivu v realitě to skutečně platilo: jeho počet stálých partnerek se v současné době vyšplhal na číslo třicet.

Svět se točí na pyji rozkoše, pohrával si se slovy Ota. V pohodě, jak často sám říkával, obhospodařoval třicet klínů v měsíci. Nejvíc se znavil v únoru, protože v posledních dnech daného měsíce musel zvýšit svoji výkonnost na dvě až tři slabší pohlaví denně, obšťastnění tolika přítelkyň se stalo hodně náročné a vzhledem k blížící se padesátce ho to už trochu zmáhalo. Modlil se za každý přestupní rok a za měsíce s jedenatřiceti dny, kdy si alespoň jeden den tak zvaně odfrkl.

Venku na Otu zaútočilo ostré neúnavné slunce, nemilosrdně propalovalo karosérie aut, které obsadily obě strany dlouhé ulice, rodila se prasátka rozbíhající se na různé strany. Vrcholícího léta si Ota nevšímal, pro přírodu neměl tolik pochopení. Řídil se vyzkoušenou zásadou: Za slunce si nic nekoupím.

Zapátral po svém červeném ferrari.

Svoje auto zbožňoval. V tomto konkrétním případě ho mrzelo jediné, že vlastně jakoby nebylo pohlavně vyhraněné. To ferrari! Co to je?! Proklínal již stokrát tento

střední rod. I když, a tím se často utěšoval, rod mužský by byl mnohem horší, vždyť pokaždé, když se s vozítkem laskal, by si připadal jako homosexuál.

Co, co, co se tam děje u jeho miláčka?! U vozu se zastavila mladá maminka s asi tříletým klučíkem. Čipera se nejspíš vracel z pískoviště, v rukách držel kbelíček a lopatičku, a díky těmto nebezpečným nástrojům naskákala Otovy na zádech husí kůže. Lopatička se totiž v rukách fracka počala měnit v ukazovátka, s nímž se nebezpečně přibližoval k supervozu.

„Jedeš od toho!“ zařval Ota tak hlasitě, až se na konci ulice rozezněl špatně nastavený alarm u jednoho automobilu.

Rozběhl se a skočil po dítěti, zatřásl jím. Klučík však prokázal statečnost. „Máte nádhelné autíčko.“

Šlehnutím biče z Oty zloba vyvanula. Dokonce se i usmál. „To je Ferrari 458 Italia Spider. Podívej na ty křivky,“ z kapsy vytáhl bílý kapesník a něžně pohladil tělo auta.

„Je krásné, inteligentní, charakterní, prakticky dokonalé, ztělesňuje všechno, o čem kdy chlap může snít,“ rozplýval se Ota. Vzal chlapečka do náruče a naklonil se s ním u zadní části auta nad skleněný kryt motoru.

„Júúú,“ zahučel kluk.

„To je, co?!“ Ota si spokojeně odfoukl. „Osmiválcový motor má objem čtyři celé tři desetiny litru, vychází z nich výkon čtyři sta devadesát koní, maximální rychlost přes tři sta deset kilometrů v hodině...“

Oslavnou Otovu ódu přerušil chlapeček prostou otázkou: „A svezíš mě?“

Otovo nitro zchladlo. „Na to jsi ještě moc malý.“ Popostrčil dítě k matce. Neodolal, vycvičeným okem se podíval pod šaty mladé maminky a jsa spokojen s mírami prsou i boků, lehkověžně prohodil: „No... Svedl, co to říkám, svezl bych vás. Máte nějaký telefon?“

Do ženy vstoupilo sluníčko, odkudsi vykouzlila papír i tužku, načmárala několik číslic. „Nechcete být jeho tatínkem?“ zeptala se bezelstně. „Vy dětem určitě rozumíte...“

Bože můj, jak se Ota polekal! Bleskově skočil do vozu, ženě ledabyle pokynul, rozeřval motor a vyrazil, až pneumatiky zaječely. V první zatáčce vyhodil lístek s telefonním číslem. „Já ti dám tatínka, ty dáblice!“ mumlal.

O dětech Ota příliš nepřemýšlel, popravdě řečeno, nikdy s nimi nepočítal, alespoň sebe si nedokázal představit v roli otce každodenně vychovávajícího nějaké parchanty. Přesto rozsévání svých genů pečlivě monitoroval, vedl si o nich dokonalou statistiku. Málokdy se miloval s pánskou ochranou, její používání při aktu považoval za hřích, kamarádům říkával: Milovat se s gumou, to je jako jíst jablko v igelitu.

Když Ota zaparkoval a opouštěl ferrari před činžovním domem, dlouho se rozhlížel, pátraje po všem, co by mohlo ohrozit zdraví jeho čtyřkolového miláčka.

Vchodové dveře si otevřel klíčem z buclatého svazku, pohvizduje si, vykráčel do druhého patra, kde zazvonil na jedno z mnohých dveří.

Otevřela žena v červeném županu. „Oto, co má tato přepadovka znamenat, vždyť není dvacátého?!“ Ze sotva znatelného trhnutí těla bylo zřejmé, že paní překvapení nepředstírá.

Ota ji uchopil do náruče a vkráčel s ní do bytu i s botami.

„Co blázníš?“ pěstmi jej zlehka tluče do prsou. Otovy kroky ale nezastaví, jako by na metr věděl, kam přesně zamířit. V obývacím pokoji položí ženu jemně do velkého křesla, sám se posadí opodál na široký gauč.

„lvanko, já vím, že není dvacátého,“ spustí Ota. „Potřebuju si s tebou o něčem vážném promluvit. – Víš co, udělej kafe, a ty si k tomu můžeš dát tohle,“ a odkudsi vykouzlil

krabičku s rakvičkou, kterou ráno převzal z rukou asistentky Veroniky.

„Co moje linie?“ pýří se Ivana.

„Tys přece dokonalá,“ chlácholí ji Ota.

„Lháři!“ Žena si natřeše župan, jakoby ukrývala neviditelná kila. Potom vyskočí. „Kdepak káva!“ Vrhne se k Otovi, rozepe spodní část šatu a s roztaženými nohama si mu sedne na klín. „Nemám kalhotky,“ řekne.

„Ne, ne, ne, lásco,“ brání se Ota. Zlehka odtlačí ženinu ruku, snažící se rozepnout mu poklopec.

Ivana se zamračí.

„Co bys řekla zvláštní masáži?“ Ota se napřímí a protáhne, zlehka se jazykem dotkne jejího ucha. Žena zavrní blahem. Počet polibků vzroste, Ota je usazuje, zdá se, velmi přesně, Ivana vzdychá, roztřeše se.

„Ty ďáble, ty víš, jak mě udělat. Jsem mokrá, jdu se opláchnout.“

Ota si lehl šikmo na gauč, nohy ponechal na koberci. Zavřel oči, bože můj, přemítal, mě ty baby jednou zabijou. Teď ale musím tahat za jiné nitky.

Jakmile se Ivana vrátila, Ota se raději hned posadil, nerad by zavdal příčinu pro další sexuální útok. A ještě než žena otevřela ústa, pustil se do vysvětlování situace ve firmě.

„Tak moc po tobě nechci, prostě Honzu bys měla chvílku hýčkat,“ vyzval Ivanu.

Zlostně po něm sekla pohledem. Než mohla spustit proud výčitek, na konferenčním stolku začal pochodovat mobilní telefon. Podívala se, kdo volá. „My o čertu, a čert na drátě!“ řekla pohrdlivě, a myslela tím manžela.

Ota si nečekaně klekl a šoupavými pohyby se vydal k ní. Sklonil se k jejím nohám, a protože neměla ponožky, zlehka začal cucat její pravý palec. Ivana zakňourala, zachvěla se a pomalu sáhla po telefonu.

„Ano, miláčku,“ do slůvka položila něžnost vyvolanou Otovým laskáním. „Co máš nakoupit, až půjdeš domů? Vůbec nic,“ teď se ale zašklebila, „já večeri připravím sama.“ Dál už neměla sílu, zavěsila a vrhla se na Otu. „Musím si s ním aspoň pohrát!“ ječí.

„Není dvacátého,“ brání se Ota a odstrkuje ji. „Konec konců, musím už jít.“

„Počkej, chlapečku, a co mi dáš za tu službu?!“ zvýšila hlas Ivana.

„Na podzim spolu sjedeme do Paříže, slíbil jsem ti víkend ve Versailles, a to splním,“ přísahá Ota.

Zdá se, že oba vědí, oč se jedná, Ota i Ivana zaznamenávají v souboji každý ze svého pohledu vítězství.

Ještě při nastupování do auta Ota nezapomněl nenápadně zamávat do oken domu.

Jel opatrně, cítil se unaveně, krátká návštěva upila z poháru jeho energie. Několikrát se musel štípnout, aby se probral, řídil jaksi podvědomě, a to si jeho ferrari nezaslouží.

Dlouho objížděl vysoký panelák, než našel vhodné místo k zaparkování. Několik minut setrval i za rohem domu, aby se přesvědčil, že nikdo neusiluje o to ublížit jeho čtyřkolovému krasavci.

Dveře do panelového domu byly rozbité, chodbu počmárali amatérští malíři, z koutů čpěl zápach rozkládající se moči. V mezipatře se téměř srazil s drobným Vietnamcem, který se bojácně přilepil ke zdi. Otu míjel způsobem, aby ho měl stále na očích a co nejdál od sebe.

„Fujtajblový barák,“ prohlásil Ota, když ťukal na dveře, které postrádaly jmenovku. Hledat zvonek se nenamáhal, dobře věděl, že je dlouhodobě rozbitý.

„Odstup, satane! Panenko Maria, ochraňuj mne!“ řekla žena, když otevřela dveře. Na sobě měla volné černé šaty,

halenka byla upjatá až ke krku jako u jeptišek, sukně svou délkou schovávala každý kousek nohou.

„Takhle se vítá milovaná návštěva, Johanko?“ téměř šeptá Ota. „Neboj se, vím, že není konec měsíce. Ani se tě nedotknu.“

V kuchyni si Johana ztěžka sedla na židli, podepřela si hlavu rukama, zavřela oči, pokouší se uniknout situaci.

Ota k ní přisedne, uvolní a přitáhne si Johaniny ruce, lehounce je sevře a pokládá na ně několik motýlích polibků. „Když se tě dotknu, prochází mnou boží světlo. Miluju tě, já za to nemůžu, je to silnější než já, to nejde porazit. Jsi můj anděl, bez tebe by se svět pro mne stal peklem.“

„Opravdu si nevymýšlíš?“ s kapkou nedůvěry po něm pokukuje Johana.

„Myslím stále jenom na tebe, jsi sluncem v mých černých dnech.“

Johana se pokřičuje pohybem voňavé růže ve větru, na krku si z pod límečku halenky vytáhne křížek a několikrát jej dlouze políbí. „Bůh mi neodpustí moje hříchy.“

„Mýlíš se,“ říká Ota. „I bůh musí někdy spát, nebo být prostě hluchý.“

„Ještě si dělej legraci!“ V koutcích Johaniných očí se objevily slzy.

„Myslím si, že Bůh nás má rád takové, jací jsme, vždyť nás stvořil k obrazu svému,“ řekl Ota. Ta žena ale dokáže sevřít srdce do kleští, a vůbec to není nějaký sentimentální úlet! Vedle ní se vždy cítí lehký a čistý, a lepší! Obraz sněhuláka symbolizující jeho základní krédo: Život je boj pokaždé spolehlivě roztává. Kolikrát si už opakoval sentenci: Slabosti, tvé jméno je žena! Já tu Johanku snad svým způsobem fakt miluju?! Hm, alespoň pár minut?! Žít se s ní ale nedá.

Pojďme z oblak zpátky na zem, plísni sebe Ota v duchu.

Duše mi hypotéku nesplatí! Klidnými slovy zasvětil Johana do situace vládnoucí ve firmě. Přirozeně poskytuje jenom fakta, která plně podporují jeho pojetí událostí.

„O Jirku se starám, jak nejlíp umím,“ vysvětluje Johana. „Teď ale věčně jen medituje. Není křesťan, posedla ho východní filozofie. A víš vůbec, kolik času a peněz už nechal u svých guru?!“ Odmlčí se.

„Oto, já už se s tebou nemohu milovat,“ vyhrkne z ničeho nic Johana. „Tolikaleté hřešení musí přestat, Bůh přece všechno vidí,“ drásá slova skrz zaťaté rty. „Skončím v pekle, budu se smažit v kotli, nebo mne manžel upálí na hranici jako Johanku z Arku.“

Ota ji lehce pohladil po ramenou. „Uklidni se. Zaplatil jsem ti odpustky na sto let dopředu. A manželovi jsem ukradl sirky.“

Jana lehký tón nevnímá. „To je ale nemorální!“ brání se vážně. „Vždyť já nejsem víry katolické, nýbrž husitské, my jsme vždy byli proti odpustkům. Chudák Hus, až mne na onom světě uvidí... Co mu řeknu?“

„Neboj se, v říjnu pojedeme do Vatikánu, u papeže mám už skoro všechno domluvené. Tam uvidíš teprve zázraky, nebe se ti otevře a všechny hříchy odplaví božská energie.“

„Myslíš?“ upne se na něj s nadějí Johana.

„Nepochybuji. – Promiň, ale ještě něco bych potřeboval. Mohla bys přesvědčit Dominiku, aby ke mně nastoupila aspoň na měsíc jako asistentka?“

„To by neměl být problém, má právě studijní volno, ale-
společně si budete chvíli nablízku.“ Johana se pousměje. „Díky bohu, jí nemůžeš ublížit, jako jediná je před tebou v bezpečí.“

Na potměšilé chodbě, plné nepříjemných pachů, se dlouze loučili. V Otovi se znovu vzdmula kladná energie. Něco prostě zase musel říct! „Když se mě dotknou tvé ruce,